

Begalybės fragmentai

Alma littera

įkvepiu tavo plaukų kvapą,
iškvepiu eilėraščius

atsegu tavo marškinių sagas
liesdamas nuo kūnų artumo
įšilusį audinį

po juo slepiasi tavo nuogumas,
kurį man leidai atsekti

atsegu ir atseku

jei tu būtum miestas,
aš norėčiau būti
ta gatvė prie parko,
kur sekmadienio popietę
sviediniu žaidžia vaikai
ir kur įsimylėjęs vėjas
nepastebimai glosto
jazmino šakelę

kā galima išgirsti
kurčia širdim?

išlaisvink mane iš manęs
ir aš būsiu
amžinai tavo

kaip ir kiti galėčiau
sakyti, kad buvimas be tavęs
mane žudo

bet iš tiesų

atstumas tik dar stipriau
įpučia liepsną,
kuria esu gyvas

nesu matęs nieko geresnio
už gerumą

mes esame
visada kitam mieste,
nei buvome
aš ir tu

mes meluojame sau,
kad mums trūksta pinigų –
mums trūksta svajonių

kartais man atrodo,
kad mes slapta trokštam
nuvilkti ne vienas kito rūbus,
o vienas kito kūnus

naktis, užuolaida, pakilęs rūkas
už lango, o kambaryje –

tu,
gražiausias mano švenčių atvirukas

man nepatinka akimirkos –
man patinka amžinybės

kodėl radijas groja
pačias gražiausias dainas
vidury nakties,
kai niekas neklauso?

vienas iš sudėtingiausių menų
yra menas patylėti